112. évfolyam 4-5-6. szám

Negyedévente megjelenõ, 24 oldalas irodalmi és politikai körkép

Volume 112. No. 4-5-6.

2005. április-május-június

Apr-Maj-Jun. 2005.

Ára: 8.00 USD (500 Ft)

Price of one copy: 8.00 USD (Ft 500)

SZERKESZTÕSÉG — EDITORIAL OFFICE 8223 SVL BOX Victorville, California 92395

Tel.: (760) 243-0545 USPS 291-640, ISSN 1074-4118 E-mail: 1212bia@msn.com Website: http://www.magyarokvasarnapja.com

Alapítva: 1894.

Révffy László

„TITKOS HATALMASSÁG”

A szabadkõmûvességrõl bevezetõül csupán annyit, hogy éppen az elmúlt hónapokban volt egy parlamenti vita Angliában errõl. Ugyanis nyilvánosságra kellett volna hozni azoknak a neveit, akik kormánykörökben ügykódnek, de egyébként a szabadkõmûvesség tagjai. Vezetõjük rögtön a legerélyesebben tiltakozott és kijelentette, hogy errõl szó sem lehet. Vagyis a titkosságot szigorúan megtartják és ahhoz, hogy ki ennek a társaságnak a tagja, senkinek semmi köze.

A 20. század utolsó évtizedében divat lett a szabadkõmûvesség olyan formában való bemutatása, mintha az a humanitás temploma lenne és csupán a hitet, reményt és a szeretetet hirdetné az emberek között. Nagyon szép elvek, de valójában mi igaz ebbõl? Talán a legjobb, ha visszalapozunk vagy 76 évet gondolatainkban és idézzük egy igazi szabadkõmûves kutató észrevételeit pár szóban. Ugyanis könyv formájában jelentette meg „A szabadkõmûvesség igazi arca” címmel 1929-ben Somogyi István.

Olvassuk csak figyelmesen az alábbi kivett sorokat a könyvbõl:

„A világszabadkõmûvesség, mely a nagyháború folyamán a legpontosabban volt értesülve a központi hatalmak, de hát országunk viszonyáról is, 1917 elején már biztosra vette, hogy a nagy mészárlás eredménye ránk csak lesújtó lehet. Õ az elsõ perctõl kezdve biztosra ment, s ha nem várt ellenállást és szívósságot, odaadást és vitézséget is tapasztalt hazánk és a monarchia részérõl, tudatában volt annak, hogy ezzel az általa várt eredmény csak elodáztatik, de megsemmisülni nem fog.

1917 elején tehát a világszabadkõmûvesség elérkezettnek látta az idõt arra, hogy a jövõ világtérképét megrajzolja az általa kidolgozott tervek szerint, márpedig ebben a tervben Magyarországra nem várhatott semmi jó. Az említett év tavaszán tehát Párizsban szabadkõmûves kongresszust hívott össze a Nagy Oriens vezetõsége, melyen egyes államok szabadkõmûvesei vettek részt. Ez a kongresszus a legaprólékosabban kidolgozta a békeszerzõdéseket, az egyes államok határait, a gyõzteseknek juttatott koncokat, s a népszövetség tervezetét. A párizsi világlap, a Temps, mely egyben a francia külügyminisztérium sugalmazott lapja is, leközölte ennek a szabadkõmûves kongresszusnak a lefolyását és határozatait, melynek reánk vonatkozó része csaknem betûrõl betûre eszerint került be a trianoni békeszerzõdésbe.”

Trianon tehát a szabadkõmûvesség munkája. A megcsonkított Magyarország a világszabadkõmûvesség bûne. Ez a világszabadkõmûvesség már 1917-ben elhatározta a történelmi Magyarország felosztását, szétdarabolását, s a béketárgyaláson résztvevõ ügynökeinek nem volt szabad ezeken változtatniuk. Az erõskezûnek, sõt kíméletlennek ismert Clemenceau, aki valóban megérdemli a „Franciaország megmentõje” címet, ennek a szabadkõmûves parancsnak engedelmeskedett akkor, mikor a lázadó franciák holttestébõl hekatombákat emelt, ennek a parancsnak volt végrehajtója Sallandra és Sonnino, mikor az olasz hadakat szövetségeseik ellen megindították, ez kötelezte Magelhaes Lima portugál miniszterelnököt, hogy háborúba vigye meg nem támadott hazáját, ennek a pokoli szabadkõmûves tervnek az érdekében kellett szabadkõmûves parancsra Károly román királynak igen gyanús körülmények között meghalnia, s Venizelosznak népét még tovább is megritkítania a csatatereken. S végül ez az ellentmondást nem tûrõ parancs kényszerítette Wilsont, hogy megüzenje a háborút nekünk, s egy álnok és farizeus, talmi erkölcsöt mutató eszme letéteményesének játssza ki magát, akinek nem volt más célja, mint a szabadkõmûves érdekek diadalra juttatása. Micsoda förtelmes látvány volt az, amikor a világszabadkõmûvesség ezt a holdkóros professzort, leghívebb és legodaadóbb rabszolgáinak egyikét, minden nimbuszától megfosztotta, s cinikusan belekergette a megõrülésbe, mihelyt az kötelességét megtette, s a szabadkõmûves parancsnak alázatosan engedelmeskedett, vagyis amikor a Nagy Oriensnek tálcán szállította a megcsonkított Magyarországot s az uralkodó család fejét.

Mikor volt tehát Magyarországnak barátja a világszabadkõmûvesség? Akkor talán, midõn már a XIX. század nyolcvanas éveiben forradalmakba akarta belehajszolni a csak éppen hogy megpihent és királyával kibékült országot? Akkor talán, mikor Rudolf trónörökös halála után a nemzetiségi aspiráció támogatásával ezek étvágyának felkeltésével és örökös felcsigázásával aláaknázta az ezeréves Magyarország szilárd épületét? Akkor talán, midõn nagypáholyaiban elhatározta az ellenünk indítandó háborút, s a Princip kezébe nyomott bombával megindítója volt embermilliók mészárlásának, egy világ felfordulásának, ezernyi ezer ember nyomorának, züllésének, pusztulásának? Akkor talán, midõn 1917-ben elhatározta országunk szétdarabolását, s az általa hirdetett civilizáció és erkölcsi tökéletesedés nagyobb dicsõségére kitágított Európa térképén egészen Danzigig, az ököljogot ismerõ, taliót gyakorló, bérbosszút kodifikáló és az orgyilkosságot, a bombát és revolvert a nemzeti célok közé beállított erkölcsöt és lelkiséget ennek az öreg világrésznek a szívében?

Vagy talán akkor volt barátunk, midõn a trianoni Magyarországot megteremtette, s több milliónyi magyar testvérünket prédául dobta mûveletlen és vérengzõ fajoknak, s azóta is részvétlenül nézi ezeknek a világtörténelemben példátlanul álló erõszakoskodását és lelkeket és testeket gyilkoló uralmát? Mikor volt hát ez a világszabadkõmûvesség – oh, nem jó barátunk – csak a legcsekélyebb mértékig megértõ ennek az ezer éves országnak múltjával, eszméivel, lelkével és nemzeti aspirációival? Mikor? Hozzanak csak egy példát, egyetlen egy esetet, amelybõl azt lehetne következtetni, azt lehetne megállapítani, hogy a világnak ez a földalatti titkos hatalmassága, a népek sorsának ez a lelkiismeretlen és bûnös – nagyon bûnös – intézõje csak egyszer is MAGYARORSZÁG mellett állott, annak érdekében rakta le a kakukktojásait a kormányok programjába, s lendítõje volt bármily irányban az örök magyar nemzeti eszmények és törekvésnek?...”

*

A 76 éve leírt szavakhoz sem hozzátenni, sem elvenni nem lehet. Csupán a jelenlegi Magyarország gazdasági, pénzügyi, nevelési, erkölcsi hitéletét kell alapul venni és rögtön láthatjuk, még mindig jelen vannak és folytatják romboló, nemzetpusztító munkájukat, sorvasztják az életet, a jövõt, mely pillanatnyilag kilátástalannak néz ki…

Kós Károly

Elvégeztetett

... esztendeje már, hogy szemünk nyugat felé néz.
Láttuk, hogyan hanyatlott le ott a nap.
Reménykedõ, bízó, sóvárgó és fájó szemünk
nézte, hogy a könnyünk csordult ki attól.
Mert a nap csak haladt lefelé, hanyatlott
egyre; eleinte lassan, aztán gyorsabban,
végül lebukott és az égen csak a vérveres
fellegek maradtak.
Most már megdörzsölhetjük szemünket:
Egyelõre nincsen tovább.
Ez a nap lebukott, ennek vége.
És arcunkról letörölhetjük a könnyeket.
Még a nyomukat is...
...Napnyugat felé pedig ne nézzünk többé.
Attól csak nehéz a szívünk és fáj a szemünk.
Ott lebukott a nap és csak az ég vereslik még
és az égen gomolygó nehéz sorsfellegek.
Attól csak a könnyünk csordul ki már.
Vigyázzunk!
A könny drága és ne lássa azt senki idegen,
ami nekünk fáj...

Dobszay Károly

NE FÉLJETEK, NEM MEGYÜNK HAZA!

*(A nemmel szavazók
és a távol maradók táborához...)*

Ne féljetek, nem megyünk haza
Minket már régen nem hív a Haza
Mely álmaink bölcsõje, sirja volt
Ma rákos fekély, rothadó kék-sárga folt
Ne féljetek, nem megyünk haza

Ne féljetek, nem megyünk haza
Ott a házaknak már nincsen ablaka
Mely múltba néz s jövõbe lát
Nincs, ki megfújná a trombitát
Ne féljetek, nem megyünk haza

Ne féljetek, nem megyünk haza
Az már oly régen a másság temploma
És te is csak szolga, rab vagy ott
Bár zsebedben útlevél ragyog
Ne féljetek, nem megyünk haza

Ne féljetek, nem megyünk haza
Irigység népe, te céda, te buta
A mi kincsünk nem lopott kacat
Lelkünkben hordjuk: hit és akarat
Ne féljetek, nem megyünk haza

Ne féljetek, nem megyünk haza
Hazugság népe, te gyáva, ostoba
Ahol mi élünk az mind magyar sziget
Koromsötétben virrasztó tüzek
Ne féljetek, nem megyünk haza.

Ne féljetek, nem megyünk haza
Vagyunk és maradunk, mint kivert kutya
Sorsunk már régen nem sorsotok
Árulók, latrok, újgazdagok
Ne féljetek, nem megyünk haza

Ne féljetek, nem megyünk haza
Hol testvér a testvérnek farkasa
Ki hajnalig háromszor megtagad
Légy átkozott, légy gazdagabb
Ne féljetek, többé nem megyünk haza

– Dortmund, 2004. december 5. –